

on-line >>> [www.alnari.rs](http://www.alnari.rs)  
mail to >>> [office@alnari.rs](mailto:office@alnari.rs)

Naziv originala:  
James Redfield  
THE SECRET OF SHAMBHALA

Copyright © 1999 by James Redfield  
Translation Copyright © 2012 za srpsko izdanje Alnari d.o.o.

ISBN 978-86-7710-803-8



Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

# JEDANAESTI UVID

T A J N A Š A M B A L E

DŽEJMS REDFIELD

Preveo Dušan Mišić

alnari  
PUBLISHING

Beograd, 2012.



*Posvećeno Megan i Keli,  
čija generacija mora ostvariti  
napredak u području svesti.*



## ZAHVALNOST

**R**AZVOJ DUHOVNE SVESTI PAMTI MNOGOBROJNE junake. Posebnu zahvalnost zaslužuje Lari Dosi, zbog pionirskog rada na popularizaciji naučnih istraživanja učinka molitve i pažnje; kao i Merilin Šlic, koja pri Institutu za istraživanje uma i dalje podstiče razvoj novih istraživanja čovekovih namera. Na području ishrane, vezane za kiseline i baze, potrebno je odati priznanje radu Teodora A. Barudija i Roberta Janga.

Posebno sam dužan da zahvalim Albertu Goldenu, Džonu Vintropu Ostinu, Džonu Dajmondu i Kler Zion, koji i dalje na poseban način daju doprinos ovom radu. I iznad svega, posebno zahvaljujem Sal Meril Redfield, čija intuicija i snaga vere služe kao stalni podsetnik na najveću zagonetku.





## BELEŠKA AUTORA

**P**IŠUĆI *CELESTINSKO PROROČANSTVO* I *DESETI uvid* bio sam čvrsto uveren da se ljudska kultura razvija pomoću niza spoznaja o životu i duhovnosti, uvida koje je moguće opisati i dokumentovati. Sve što se od tada događalo samo je produbilo to moje uverenje.

Postajemo svesni jednog više duhovnog postupka koji u životu deluje iza scene i pritom iza sebe ostavljamo materijalistički pogled na svet, zbog čega nam se život svodi na preživljavanje, nedeljnim verskim obavezama malo se posvećujemo i služimo se raznim igračkama i zabavom kako bi odagnali istinsko osećanje strahopoštovanja pred samim postojanjem.

Umesto toga, želimo život ispunjen zagonetnim podudarnostima i iznenadnim plamsajima intuicije koji ukazuju na poseban put kojim ćemo se kretati tokom ovog postojanja, na sasvim određeno traženje informacija i stručnog znanja – kao da neka smišljena sudbina pokušava svim sredstvima da se pojavi. Takav život liči na detektivsku priču o nama, a tragovi ubrzo počinju da nas vode napred, kroz nove spoznaje.

Tako otkrivamo da nas stvarno iskustvo božanskog očekuje u nama i, ako uspemo da pronađemo tu vezu, naš život će prožeti još

## Džejms Redfiled

više jasnoće i intuitivnosti. Tada počinjemo da dolazimo do vizija o svojoj sudbini, o određenoj misiji koju možemo da ostvarimo, pod uslovom da se oslobodimo navika koje nam odvlače pažnju, da se prema drugima odnosimo u skladu sa određenom etikom i da ostanemo verni svom srcu.

Štaviše, uz Deseti uvid ta perspektiva se još više širi i obuhvata celu istoriju i kulturu. Na određenom nivou, svi znamo da smo u ovu zemaljsku dimenziju došli s nekog drugog nebeskog mesta kako bismo učestvovali u ostvarenju opšteg cilja: polako, iz generacije u generaciju, da izgrađujemo duhovnu kulturu na ovoj planeti.

Ipak, čak i kada dođemo do te spoznaje koja nam daje novu snagu i podstiče nas, u susret nam dolazi još jedna nova spoznaja, Jedanaesti uvid. Naše misli i stavovi su veoma bitni u ostvarenju naših snova. Štaviše, smatram da smo, konačno, na pragu shvatanja načina na koji naše mentalne namere, naše molitve, čak i naši prikriveni stavovi i pretpostavke utiču ne samo na naš vlastiti uspeh u životu nego i na uspeh drugih.

Na osnovu sopstvenog iskustva, kao i na osnovu onoga što se dešava među nama, ovu knjigu nudim kao ilustraciju tog sledećeg koraka u razvoju svesti. Čvrsto sam ubeđen da se ta spoznaja već pojavljuje, da se komeša i proviruje u hiljadama kasnonoćnih duhovnih rasprava, te da je skrivena neposredno ispod mržnje i straha koji još obeležavaju naše doba. Kao i do sada, naš jedini zadatak je da živimo sasvim u skladu sa onim što znamo i zatim da ispružimo ruku... i širimo glas.

DŽEJMS REDFILED, LETO 1999.

Tada se prepade car Navukodonosor,  
i brže ustav progovori...  
ne bacismo li tri čovjeka svezana u oganj?  
... Eno, vidim četiri čovjeka, odriješena gdje  
hode posred ognja, i nije im ništa,  
i četvrti kao da je sin Božji...  
... da je blagosloven Bog Sedrahov, Misahov i Avdenagov,  
koji posla anđela svojega i izbavi sluge svoje,  
koje se u nj pouzdaše.

„KNJIGA PROROKA DANILA“\*

---

\* Stari zavet, Knjiga proroka Danila, gl. 3, 24, 25, 28. (Prim. prev.)



# 1. POLJA NAMERE

**T**ELEFON JE ZAZVONIO, A JA sam ga samo posmatrao, uopšte se ne mičući. Kao da već nema suviše toga što mi odvlači pažnju. Nastojao sam da istisnem taj zvuk iz misli, zagledavši se kroz prozor u drveće i poljsko cveće, s nadom da ću se tako izgubiti u mnoštvu jesenjih boja u šumi oko svoje kuće.

Telefon se ponovo oglasio i tada mi se u mislima pojavila nejasna, ali uznemirujuća slika nekoga ko hitno mora da razgovara sa mnom. Brzo sam prišao aparatu i podigao slušalicu.

„Molim?“

„Ovde Bil“, začuo se dobro mi poznat glas. Bil, po zanimanju agronom, pomagao mi je u održavanju bašte. Živeo je samo nekoliko stotina metara dalje, u kući na bregu malo niže od moje.

„Slušaj, Bile, mogu li da te pozovem malo kasnije?“, rekoh. „Dobio sam kratak rok...“

„Ti još nisi upoznao moju kćerku, Natali, zar ne?“

„Molim?“

Pitanje je ostalo bez odgovora.

„Bile?“

„Slušaj“, reče on na kraju, „moja kćerka bi želela da razgovara sa tobom. Čini mi se da bi moglo biti važno. Nisam sasvim siguran odakle zna za to, ali mi se čini da poznaje tvoj rad. Kaže da ima podatke o nekom mestu koje bi te zanimalo. Mesto je negde u severnom delu Tibeta. Kaže da ljudi tamo raspolažu nekim bitnim činjenicama.“

„Koliko ima godina?“, upitah.

Bil se zadovoljno nasmeši. „Tek joj je četrnaest, ali u poslednje vreme iz njenih usta izlaze stvarno zanimljive stvari. Nekako se nadala da bi danas posle podne, pre odlaska na fudbal, mogla da razgovara sa tobom. Ima li kakvih izgleda?“

Već sam bio zaustio da ga odbijem, ali me je ona pređašnja slika sve više zaokupljala i u mislima postajala mi je sve jasnija. Video sam neku devojčicu i sebe kako razgovaramo negde blizu velikog izvora neposredno iznad njene kuće.

„Dobro, u redu“, rekoh. „Može u dva?“

„Savršeno“, reče Bil.

Na putu do njih opazio sam novu kuću, na suprotnoj strani doline, na severnom grebenu. To je sada već skoro četrdeset kuća, pomislih. A sve su izgrađene u poslednje dve godine. Znao sam da se pročulo kako je ova dolina stvarno lepa, ali zapravo me nije brinula mogućnost prenaseljenosti ili to da bi naseljavanjem mogle da se unište neverovatne prirodne lepote. Smešteni neposredno uz veliku šumu zaštićenu zakonom, do najbližeg gradića imali smo najmanje petnaest-šesnaest kilometara – što je za većinu ljudi predaleko. A porodica u čijem je vlasništvu bilo zemljište i koja je sada prodavala odabrana mesta za izgradnju kuća na okolnim uzvišenjima bila je, činilo se, odlučna u nameri da ovde održi netaknuti mir. Svaka nova

kuća morala je da bude niska i skrivena među borovima i stablima likvidambara\*, čiji su vrhovi iscrtavali ivice neba.

Više od toga, mučilo me je što su moje komšije više volele da budu isključene iz društva. Prema onome što sam mogao da zaključim, većina njih je bila poprilično čudna; bili su to begunci iz raznih profesija koji su samostalno stvorili jedinstvene delatnosti i zahvaljujući njima bili su u mogućnosti da sami sebi određuju radno vreme ili da putuju prema sopstvenom nahođenju, kao razni savetnici – a ta sloboda je neophodna svakome ko želi da živi tako daleko u netaknutoj prirodi.

Činilo se da nam je svima zajednički istrajan idealizam, kao i potreba da delatnost kojom se bavimo proširimo duhovnom vizijom, a sve to u najboljoj tradiciji Desetog uvida. Ipak, skoro svi stanovnici doline držali su se po strani, srećni što mogu da se usredsrede svako na svoju stručnu oblast, ne pridajući posebnu pažnju ovoj maloj zajednici, kao i bez potrebe da izgrade zajedničku viziju. To je naročito važno za pripadnike drugih veroispovesti. Iz nekog nedokučivog razloga, naša dolina je privukla ljude različitih verovanja, među kojima su i sledbenici budizma, judaizma, islama, te katolike i protestante. I mada nije bilo ni traga od neprijateljstva među grupama, nije bilo ni naklonosti.

Zabrinjavao me je nedostatak zajedništva, jer su se kod neke od naše dece primećivali isti problemi kakvi se pojavljuju u predgrađima: suviše vremena provode sami, previše gledaju televiziju i previše cene omalovažavanje i nipodaštavanje u školi. Počeo sam da se brinem da u njihovim životima nisu dovoljno zastupljene porodica i zajednica, koje bi te probleme odrastanja među vršnjacima potisnule u drugi plan i stvorile dobre izgleda za budućnost.

---

\* Liquidambar styraciflua (lat.), listopadno drvo, široke razgranate krošnje. (Prim. prev.)

Staza se i dalje sužavala, tako da sam morao da prođem između dva velika obla kamena na samoj ivici vrlo strme stene od sedamdesetak metara. Prešavši taj deo, začuo sam prve zvuke žuborenja Filipsovog izvora. Ime su mu dali lovci koji su, u potrazi za krznom, krajem sedamnaestog veka tamo podigli tabor. Voda se lagano slivala niz nekoliko redova kamenja i ulivala se u skoro nepomične jezerce široko nešto više od tri metra, izvorno nastalo kopanjem. Naredne generacije su dodale stabla jabuke u blizini ušća i kamenje učvršćeno malterom, što je trebalo da pojača i produbi jezerce. Prišavši mu, sagnuo sam se da bih dlanom zahvatio malo vode, pritom laganim pokretom odmakoh neki štap. Štap je nastavio da se kreće, i potom je preko kamena vijugavo odgmizao u neku rupu.

„Jamičarka!“\*, rekoh naglas. Ustuknuo sam osećajući kako mi na čelu izbijaju velike graške znoja. Život u ovoj divljini i dalje nosi velike opasnosti, mađa verovatno ne i onakve sa kakvima se pre više stotina godina suočavao stari Filips, kada je čovek mogao da skrene stazom iza nekog kamena i da se nađe oči u oči s velikom ženkom pume koja čuva mlade ili, još gore, krdom divljih svinja s kljovama dugim skoro deset centimetara, kojima bi vam bez poteškoća isekle nogu ako se ne biste dovoljno brzo popeli na neko drvo. Ako je dan bio posebno nesrećan, mogli biste da naletite i na nekog besnog pripadnika plemena Čiroki ili zalutalog Seminolu kome je već dosta novih doseljenika na njegovom najdražem lovištu... i koji je nekako ubeđen da bi sa velikim zalogajem vašeg srca zauvek zaustavio reku novih Evropljana. Ne, svi koji su u to doba živeli – i Indijanci i Evropljani – jednako su se suočavali sa istim opasnostima koje su na licu mesta u iskušenje dovodile čovekovu snagu i odvažnost.

---

\* Cottonmouth (engl.), otrovna močvarna zmija u južnim delovima SAD. (Prim. prev.)



Činilo se da se naša generacija bavi drugim problemima, problemima koji imaju više veze sa našim stavom prema životu i stalnom borbom između optimizma i očaja. Danas se svuda mogu čuti priče o smaku sveta, pokazuju nam materijalne dokaze o tome da se savremeni zapadnjački način života ne može održati, da se atmosfera zagreva, da se teroristički arsenali proširuju, da šume odumiru i da se tehnologija raspomamila u svojevrsnom virtuelnom svetu koji našu decu izluđuje – i prete time da će nas odvoditi sve dublje i dublje u odvratanje pažnje i besciljni nadrealizam.

Takvom stavu se, svakako, suprotstavljaju optimisti i tvrde da je istorija čovečanstva prepuna onih koji su proricali strašni sud, da naše probleme može da reši baš ista ta tehnologija koja je i stvorila navedene opasnosti, te kako je čovekov svet tek počeo da doseže svoje prave mogućnosti.

Zaustavio sam se i ponovo pogledao dolinu. Znao sam da celestinska vizija leži negde između te dve krajnosti. Ona obuhvata veru u održiv razvoj i čovekovu tehnologiju, ali samo ako je prati i intuitivni pomak ka svetom, te optimizam koji se zasniva na duhovnoj slici o tome gde svet može da stigne.

Jedno je bilo sigurno. Ako oni koji veruju u snagu vizije žele da ostvare promenu, potrebno je da to učine upravo sada, bez odlaganja, kada stupamo u zagonetku novog milenijuma. Ta činjenica je u meni izazivala strahopoštovanje. Kako se baš nama posrećilo da živimo u vreme kada dolazi ne samo novi vek nego i milenijum? Zašto baš mi? Zašto baš ova generacija? Stekao sam utisak da su važniji odgovori i dalje pred nama.

Nakratko sam razgledao izvor, očekujući da se negde u njegovoj blizini pojavi Natali. Bio sam ubeđen da je baš to bila ona intuicija koju sam osećao. Bila je tu, pored izvora, samo se činilo da sam je posmatrao kroz nekakav prozor. Sve to me je veoma zbunjivalo.

Kada sam stigao do njene kuće, činilo se da tamo nema nikoga. Popeo sam se na trem tamnosmeđe drvene kuće strmih stepenica i glasno zakucao na vrata. Ništa. Zatim, kada sam zavirio s leve strane kuće, nešto mi je privuklo pažnju. Pogledao sam niz kameni put koji je vodio pored Bilovog ogromnog povrtnjaka do male livade na samom vrhu uzvišice. Da li se to nekako svetlost promenila?

Podigoh pogled prema nebu, nastojeći da odgonetnem šta se u stvari dogodilo. Primetio sam promenu svetlosti na livadi, kao da je do tada sunce bilo iza oblaka, a onda se odjednom promolio, osvetlivši upravo to mesto. Ali na njemu nije bilo oblaka. Odšetao sam do livade i na ivici travnate površine zatekao visoku, tamno-kosu devojkę u plavom fudbalskom dresu. Kada sam joj se približio, trgla se i naglo okrenula.

„Nisam hteo da te uplašim“, rekođ.

Na trenutak je skrenula pogled, onako stidljivo kako to radi većina njenih vršnjakinja, pa sam čučnuo da bismo bili na istoj visini, a potom joj se predstavio.

Pogledala me je očima koje su bile mnogo zrelije nego što sam očekivao.

„Mi ovde u životu ne sprovodimo Uvide“, reče.

Ostao sam zapanjen. „Molim?“

„Uvide. Ne živimo u skladu s njima.“

„Kako to misliš?“

Ona mi uputi vrlo ozbiljan pogled. „Hoću da kažem da sve to još nismo sasvim shvatili. Ima još toga što bi trebalo da znamo.“

„Pa da, ali to nije baš tako lako...“

Onda sam zastao usred rečenice. Bilo mi je neverovatno da mi se tako suprotstavlja jedna četrnaestogodišnjakinja. Najednom me je obuzeo bes. Ali se Natali tada nasmešila – to nije bio širok osmeh,

nego tek blagi smešak na ivici njenih usana zbog kojeg je postala simpatična. Opustivši se, seo sam na travu.

„Verujem da su Uvidi stvarni“, rekoh tada. „Ali nisu i laki. Za sve to treba mnogo vremena.“

Ona nije imala nameru da popusti. „Ali postoje ljudi koji i sada žive u skladu s njima.“

Načas je pogledah. „Gde?“

„U srednjoj Aziji. U oblasti masiva Kunlun. Videla sam to mesto u atlasu.“ Glas joj je bio napet od uzbuđenja. „Morate da odete tamo. Veoma je važno. Nešto se menja. Morate odmah da odete tamo. To morate da vidite.“

Dok je pričala lice joj je izgledalo zrelo, autoritativno, poput lica neke četrdesetogodišnjakinje. Ubrzano sam treptao, ne verujući sopstvenim očima.

„Morate da odete tamo“, ponovi ona tada.

„Natali“, rekoh, „nisam siguran da sasvim razumem šta želiš da mi kažeš. Kakvo je to mesto?“

Ona skrenu pogled.

„Rekla si da si ga videla na mapi. Možeš li da mi ga pokažeš?“

Nije se obazirala na moje pitanje, kao da je zaokupljena nečim drugim. „Koliko... koliko je sati?“, upita tada polagano, zamuckujući.

„Dva i petnaest.“

„Moram da idem.“

„Čekaj, Natali, to mesto o kome si mi pričala. Ja sam samo...“

„Moram da idem, čeka me čitava ekipa“, reče ona. „Zakasniću.“

Počela je ubrzano da korača, tako da sam se pomučio da bih je stigao. „Reci mi još nešto o tom mestu u Aziji, sećaš li se gde se tačno nalazi?“

Kada se osvrnula prema meni, ugledao sam samo četrnaestogodišnju devojčicu čije su misli bile zaokupljene jedino fudbalskom utakmicom.

\* \* \*

Vrativši se kući, uvideo sam da ne mogu dobro da se usredsredim ni na šta. Šta je sve to značilo? Odsutno sam piljio u radni sto. Posle sam otišao u dugu šetnju i na kupanje u rečici, ali sam na kraju ipak odlučio da ujutru pozovem Bila i prodrem u srž zagonetke. Na spavanje sam otišao vrlo rano.

Oko tri ujutro nešto me je probudilo. Sobom je vladala tama. Jedini tračak svetlosti prodirao je kroz donju ivicu prozorskih roletni. Iako sam pomno osluškivao, čuo sam samo uobičajene noćne zvuke: isprekidano grupno pevanje cvrčaka, povremeno lenjo oglašavanje žaba iz rečice, te, negde u daljini, prigušen lavež.

Pomislio sam kako bih mogao da zaključam vrata na kući, što inače činim veoma retko. Ali tu pomisao sam odbacio i zadovoljno se vratio snu. I sasvim bih bio utonuo u san da pri poslednjem pospanom pogledu na prozoru nisam uočio neku promenu. Napolju je bilo više svetlosti nego do tada.

Seo sam da bih bolje video prozor. Uopšte nije bilo sumnje u to da u sobu sada prodire više svetlosti. Navukavši pantalone, prišao sam prozoru i razmaknuo drvene roletne. Sve je izgledalo uobičajeno. Odakle je dolazila ona svetlost?

A onda sam odjednom iza sebe čuo tiho kucanje. Neko je u kući. „Ko je?“, upitah i ne razmišljajući.

Odgovora nije bilo.

Iz spavaće sobe sam izašao u hodnik koji je vodio u dnevnu sobu, razmišljajući o tome da odem do ormara i izvadim pušku koju